

5—6 Korsbaand, som glide af ligesaa mange Korsbaandsforsendelser, er jeg bange for, at Sndhold og Omflag sjelden ville finde hinanden. Derfor er det af Bigtighed, at Sndpakningen er saa fast, at den holder, og som Følge deraf er det Skik og Brug hos dem, der jevnlig affende Korsbaandsforsendelser, at de anbringe Frimærkerne saaledes, at de binde halvt paa Tingen og halvt paa Baandet, og naar det er Tilfældet, kan Forsendelsen ikke „med Lethed“ undersøges, thi man risikerer at rive Frimærket over; men det vilde dog være høist ubilligt, om der af den Grund skulde betales som for et heelt Brev, altsaa endogsaa 8 Sk. Fremdeles er det klart, at naar man anvender en Korsbaandsforsendelse i egentlig Forstand, hvilket ikke er eet Baand, men to Baand, lagte over hinanden, saa skal der Noget til, for at begge disse to Baand kunne tages sikkert og let af og Postvæsenet kan komme til at undersøge Forsendelsen. Jeg troer derfor man er kommen til i denne Bestemmelse at være noget mere draconisk, end det egentlig behøves, og at det vil være tilstrækkeligt at sige, at hvor det viste sig, at Forsendelsen under Korsbaand var benyttet til at besvige Postvæsenet, skulde der betales en saa høj Bøde, at Folk lærte, at det var ubørligt at benytte Postvæsenets Liberalitet til at bedrage det, hvorimod det ikke forekommer mig, at man skal være altfor smaalig i de Regler, der foreskrives for Korsbaandsforsendelser. I Modsatning til den ærede foregaaende Taler (Tauber) glæder jeg mig over, at Portofriheden fuldkommen er afflattet, og jeg vilde ønske, at den høitærede Finanzminister eller, hvis han har havt det, saa de ham underordnede Myndigheder, og Landsstinget havde havt Mod til at gjøre dette Spring fuldt ud. Det er et af de Forhold, hvor der kun kan være Tale om at komme til et ordentligt Resultat derved, at man paa een Gang bestemmer og resolut afflatter det totalt og siger, at for Fremtiden kan der slet ikke mere være Tale derom. Det store Spring, der derved gjøres, er maaskee et Spring ind i det Ubekjendte, men den faste Grund lader sig nok finde, hvorimod man kun vil komme ind i et Aføre, dersom man af Uansættelighed for det

Ene og det Andet indlader sig paa smaa Dvergangsbestemmelser eller controlerende Regle, for eller imod. Og jeg er oprigtig talt bange for, at det er en saadan lille Bestemmelse som staar i Lovens § 15, naar der tales om, at visse Forsendelser mellem visse Personer og Myndigheder skulle, skjøndt ubetalte, kun koste 4 Sk., og ligeledes naar der er tydet hen til, at der skal kunne benyttes Tjenestefrimærker. Jeg vilde ansee det for langt bedre, at man ubetinget sagde, at Portofriheden var afflattet, og man derpaa søgte gennem Finantslove og gennem Contoirholdslove ved Hjælp af den Control, som der altid kan udøves, at komme til at give de paagjældende Myndigheder det Bederlag, som de behøvede derfor. Og hvis Resultatet skulde blive af et saadant Skridt, at der skreves færre Breve omkring i vort kjære Fædreland, saa er det af de Ting, som jeg skulde finde mig i med christelig Resignation. Jeg troer, at der cirkulerer et ikke ganske ringe Quantum af Breve mellem Dverovrigheder, Mellemovrigheder, Underovrigheder og Undergivne, som uden den ringeste Skade for Fædrelandets Belfærd og Borgernes Lykkelighed kunde spares, og hvis den ubetingede Afflattede af Portofriheden skulde føre til, at en eller anden Embedsmand vilde blive noget knappere paa sine Breve, saa vilde jeg sige, at jeg vilde fryde mig dobbelt over denne Bestemmelse.

Det har glædet mig overordentlig meget at høre flere ærede foregaaende Talere udtale sig mod det Afnit af Loven, som er det Eneste, hvori jeg kan sige, at jeg er en bestemt Modstander af den, nemlig Spørgsmaalet om Forsendelsen af Tidender og Tidsskrifter. Jeg maa tilstaae, at det har forbausset mig i høj Grad, at Landsstinget, der ellers har skjænket denne Sag en saa grundtig og tillige dygtig Prøvelse i alle andre Retninger, er gaaet saa let hen over dette ene Afnit. Det kommer maaskee af, at dette Thing, som bekjendt, har faaet en meget aristokratisk Sammensætning ved Grundlovsforandringen, og derfor ikke har det aabne Blik for det menige Folks Larm, som vi folelige Mænd her i Thinget have. Eller maaskee kommer det deraf, at Landsstinget har ment, at ligesom Anden ikke fuldførte Alqd-